

MARIAN WERKMAN

EEN HUIS

AAN ZEE

B&B DE BLAUWE ZEE

DEEL 1

Een huis aan zee

Copyright © 2020 Marian Werkman

www.marianwerkman.nl

Uitgeverij Pageturner in samenwerking met Uitgeverij Boekenbent

www.boekenbent.com

Omslagontwerp & vormgeving: Ontwerpstudio Karel & Linda

www.karelenlinda.nl

Nur 300 en 330

ISBN 97894-6328-326-7

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle karakters en verhaallijnen in dit boek zijn fictief. Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen of situaties berust op louter toeval.

Marian Werkman

Een huis aan zee

B&B DE BLAUWE ZEE

DEEL 1

Proloog

Met een klap liet Stella de Jong haar tas op het bed vallen. Daarna plofte ze zelf neer. Eindelijk was ze thuis.

Terwijl ze met haar handen onder haar hoofd naar het witte plafond staarde, haalde ze diep adem. Wat was het hectisch geweest de afgelopen maanden. De verkoop van haar huis, het opzeggen van haar baan op het makelaarskantoor, en de procedures die ze moest volgen om haar eigen bed & breakfast op te starten.

Het zwaarste was het afscheid van haar ex. Niet dat hij het haar moeilijk had gemaakt. Met zijn nieuwe vriendin naast zich had hij haar triomfantelijk in de ogen gekeken. Een blik die ze niet herkende, niet van vroeger, toen hij haar met zijn gevoelige, bijna zachtaardige oogopslag verleidde. Ze wist nu wie hij werkelijk was, en keek bijna meewarig naar de brunette aan zijn zijde; hoelang zou het duren voor ook zij werd ingewisseld?

Stella knipperde met haar ogen en schudde het nare beeld van zich af. Vooruitkijken moest ze. Het verleden lag achter haar, nu wachtte een mooie toekomst.

Ze ging rechtop zitten en steunde met haar handen op het dekbed met het frivole palmenlandschap. Ze had het vorige week in een opwelling gekocht, omdat ze wel wat zon in haar leven kon gebruiken. Voor de gasten koos ze gematigder kleuren en motieven, meestal in zachtblauw met wit, of een rustige kleur groen. Ze was tevreden over hoe alles was verlopen. De werkmannen deden goed hun best, en ze gingen harder aan de slag wanneer ze hen bediende van koffie met koek, of een gezellig praatje bij de balie in de hal.

Stella had het pand voor een leuk bedrag op de kop weten te

tikken. Het lag pal aan zee, vanuit haar slaapkamer kon ze het strand zien en de zee horen ruisen. Haar diepste wens was in vervulling gegaan, en hoewel ze jarenlang haar oren had laten hangen naar wat anderen voorschreven, had ze geen moment spijt van haar beslissing. Eerst waren het haar bezorgde ouders, die haar van haar plan wilden afhouden. Ze vonden het beter wanneer ze koos voor zekerheid, een mooie baan als secretaresse, en daarna een groot gezin. Wat waren ze teleurgesteld toen ze hoorden van de breuk tussen haar en Sander. Dit hadden ze nooit zien aankomen. Sander Dubbeldam was de ideale schoonzoon. Zo lief, zo aardig, zo attent. Wisten zij veel van zijn ware aard.

Stella schudde haar hoofd. Dat zij haar ouders nooit had verteld over hoe haar ex werkelijk in elkaar stak, was tenslotte haar eigen schuld. Of ging ze er te veel van uit dat haar moeder dingen zou aanvoelen? Het was belachelijk, ma was tenslotte geen paragnost. Stella had moeten praten over wat er in haar leven gebeurde. Maar dan dacht ze weer aan die blik van Sander, die ineens niet meer zo vriendelijk was wanneer ze zei dat ze alles zou vertellen aan haar ouders. Stella was bang voor hem als hij zo keek, ze wist wat er zou volgen.

Behalve haar ouders waren ook haar vrienden niet overtuigd van haar nieuwe rol als gastvrouw in een B&B. ‘Dat is niks voor jou,’ zeiden ze bezorgd. Maar toen hadden ze het nog over de oude Stella. Hier op bed zat de nieuwe Stella, die eindelijk voor zichzelf koos en zich door niets en niemand meer liet tegenhouden. Ook niet door een agressieve ex.

Hoofdstuk 1

‘Komt u verder,’ zei Stella hartelijk nadat ze de deur van B&B De Blauwe Zee opende. Haar allereerste gast bleef even staan en rechtte haar rug. Mevrouw Greta Dahlmans keek haar met een pientere blik aan. Haar grijze ogen fonkelden en ze pakte het koffertje op wieltjes achter zich stevig vast. Ze was precies 75 jaar, wist Stella, al had Greta bij haar telefonische reservering veel moeite om haar geboortedatum te noemen. Stella begreep direct waarom. Deze vrouw was ijdel, ze droeg een blauw hoedje op haar grijze, van een glanzende kleurspoeling voorziene permanent en was zorgvuldig opgemaakt met zachtblauwe oogschaduw en karmijnrode lippenstift. ‘Zo,’ knikte ze goedkeurend. ‘Wat een mooi pand. Het is precies zoals op de website. En jij bent net zoals op de foto: een jonge, slanke vrouw met lang donkerblond haar en blauwe ogen. Ik had me al een voorstelling van je gemaakt. Je open blik is niet gefotoshopt.’

Stella glimlachte en bedankte haar. ‘Komt u snel binnen, het is te guur om buiten te blijven staan.’

‘Ik kan wel wat hebben, hoor,’ stelde mevrouw Dahlmans haar gerust. ‘Ik ben niet van chocolade.’ Ze volgde Stella door de gang met de authentieke houten vloer. Haar blik bleef even hangen op de fotogalerij, maar ze zei er niets over.

‘Heeft u een goede reis gehad?’ informeerde Stella beleefd, terwijl ze de hoek om gingen en naar de trap liepen.

‘Jazeker, het was zeer aangenaam met de trein. Mensen klagen snel, maar ik vind reizen over het spoor heerlijk.’ Ze wees op haar koffertje. ‘Vooral omdat ik dan makkelijk mijn hobby kan uitvoeren.’

In de auto achter het stuur gaat dat een beetje moeilijk, hè.'

Stella trok niet-begrijpend haar wenkbrauwen op.

'Breien,' legde Greta uit. 'Ik brei graag. Het is mijn lust en mijn leven. Daarom ben ik ook hier. Niet alleen voor de zee, maar ook voor die mooie winkel in het centrum van Duinwijck.'

'Aha,' begreep Stella. 'U bent hier dus met een missie.'

'Zo zou je het wel kunnen noemen,' grinnikte Greta.

Op Stella's verzoek of mevrouw meteen haar kamer wilde zien, antwoordde ze bevestigend. 'Graag zelfs. Ik ben best een beetje moe. Ruim twee uur met de trein is op mijn leeftijd geen kattenpis.'

Inwendig grinnikte Stella om haar woordkeuze. Deze mevrouw was een pittige tante, die je niet zonder handschoenen moest aanpakken. Maar dat mocht Stella wel, ze hield van mensen die duidelijk waren en niet alles klakkeloos accepteerden. Ter plekke besloot Stella om Greta zo veel mogelijk in de watten te leggen. Ze kon weleens goed gezelschap aan haar hebben.

Nog geen vijf minuten nadat mevrouw Dahlmans zich in haar kamer had geïnstalleerd en met een kopje thee en haar breiwerk in de grote fauteuil wegkroop, werd er opnieuw aangebeld. Vlug haastte Stella zich naar de deur. Door het matglas zag ze een groepje mensen staan. Ze hoorde hun luide stemmen al achter in de gang. Leven in de brouwerij, wist Stella. Ze trok de deur open en keek recht in het gezicht van Charlotte de Bont. De tiener nam haar taxerend op en draaide aan een lok van haar lange, blonde haren. Haar kaken gingen snel heen en weer en terwijl ze een roze kauwgombel blies mompelde ze: 'Ben jij de mevrouw van dit gebouw?' Ze maakte een minachtende hoofdbeweging en lachte te hard om haar eigen grap.

Achter haar stonden haar ouders. Pa keek kwaad en ma hief

verontschuldiging haar handen op. Stella vond ze er vermoeid uitzien. Hij droeg een verfromfaaide jas en broek en zijn donkerbruine haar piekte alle kanten op. Zij had nog wel een poging gedaan haar make-up en opgebonden blonde kapsel netjes te houden, maar het uitgelopen lijntje mascara onder haar rechteroog ontging Stella niet.

‘Familie De Bont,’ zei ze, alsof ze de opmerking van de tiener niet had gehoord. ‘Welkom in De Blauwe Zee.’

‘Nou, zo blauw is die zee anders niet,’ mompde het meisje. ‘Eerder groen van ellende. Ik blijf hier echt niet lang. Veel te koud.’

Haar ouders negeerden eveneens haar woorden en stelden zich voor. Hugo en Maud, Stella had hun namen natuurlijk al op de gastenlijst genoteerd, net als die van Charlotte.

Terwijl Stella een uitnodigend gebaar maakte en haar gasten naar binnen leidde, vroeg ze of het drietal een goede reis had gehad. Voordat haar ouders konden antwoorden, riep Charlotte: ‘Wat heet! We hebben tweeënhalve uur naar die rotmuziek van pa zitten luisteren. Nou ja, papa en mama dan. Zelf heb ik gelukkig mijn eigen muziek.’ Ze wees trots op haar telefoon. Het apparaat leek eerder op een iPad dan een toestel waarmee ze kon bellen. Daarna stopte ze een wit dopje in haar linkeroor en scrolde ze demonstratief over het scherm. Ze sloot zich af voor de buitenwereld. Daar kon ze nog een leuke tijd mee beleven, bedacht Stella.

Ze liep voor hen uit de trap op. Boven op de overloop wees ze naar de grootste kamer. ‘Jullie mogen in de strandlodge,’ zei ze opgewekt. Ze opende de deur en zag hoe de ouders van Charlotte bewonderend hun tijdelijke verblijf in zich opnamen.

‘De masterbedroom,’ grapte Hugo.

Charlotte keek nijdig. ‘Heb je hem weer,’ mompelde ze, terwijl ze het dopje in haar oor aanduwde. Toen staarde ze met haar

heldergroene ogen Stella verwachtingsvol aan. ‘En ik? Waar moet ik slapen?’

‘Jij mag in de kamer naast je ouders,’ zei Stella hartelijk. ‘Kom maar mee.’

Wat ongemakkelijk stapte Charlotte voor Stella uit. ‘Daarheen?’ wees ze naar de hemelsblauwe deur vlak voor het einde van de overloop.

Stella knikte. Het meisje leek wat te ontgooien nu ze uit het zicht van haar ouders was. ‘Dit is de laatste keer dat ik met papa en mama meega,’ legde ze uit. ‘Volgend jaar ga ik met vriendinnen. Naar Griekenland of Spanje of zo. Net als Dymphy. Mijn zus, ze zit in Lloret,’ lichtte ze toe nadat Stella vragend haar wenkbrauwen optrok.

‘O,’ bracht Stella uit. ‘Hoeft zij niet mee?’

‘Ze is negentien. Dan mag je lekker zelf bepalen wat je doet. Zij wordt gelukkig niet meer gemarteld met zulke stomme reisjes,’ mompelde ze.

‘En dus gaat ze feestvieren in het buitenland,’ wist Stella.

Nu keek Charlotte vragend.

‘We zijn allemaal jong geweest,’ lachte Stella.

Charlotte was niet onder de indruk. ‘Het zal wel,’ zei ze. Haar blik ging langs de witte muren met de blauwe accenten en het keurig opgemaakte bed. ‘Best mooi,’ gaf ze toe. ‘Ik kan de zee vanaf hier zien. En er is een tv. Cool.’

Gelukkig, dacht Stella. Is er tenminste toch nog iets positiefs.